

A napszemű
Pippa Kenn

*finep
selection*

K E M E S E F A N N I

K E M E S E F A N N I

A napszemű
Pippa Kenn

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Ajánlás

*Mucsi Melindának
Amiért kezdettől fogva hittél bennem.*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Amikor Maggie Stiefvater kihúzta a nevemet egy halom cetli közül a budapesti látogatásán, nem egyszerűen egy vacsorát nyertem. Aznap este nemcsak a szerzővel, hanem több olyan személlyel is megismerkedtem, akik később, a könyv megjelenésének egy-egy lépcsőfokán kulcsszerepet játszottak.

Az akkor bal oldalamon ülő Melindának köszönöm, hogy a barátsága mellett a hitével is megajándékozott, amely folyamatosan arra ösztökélt, hogy egyre jobb és jobb legyek, és nem melleleg befejezzem a kéziratot. Az akkor vele szemben ülő Szilvinek köszönöm, hogy elolvasta Pippa történetét, és többek között rámutatott, hogy nem lehet átmenni a falakon. Az akkor jobbomon ülő Katona Ildikónak pedig hálás vagyok, hogy meghozta a végső döntést, és rábólintott a könyv megjelenésére.

Varga Beát köszönet illeti, amiért olvasott, tanított és elviselt engem. Moskát Anitának örök hálám, hogy nem esett kétségbe, amikor én igen; nélküle a mondataim giccsesebbek lettek volna, a *régmúlt időkben élők* pedig simán kiheverik a világvégét. Nálad jobb szerkesztőt nem is kívánhatnék! Gabinak és Krisztinának köszönettel tartozom a hihetetlen lelkesedésért és sok meglátásért, amit kaptam. Berninek, a photoshopvarázslónak, pedig a segítségéért és a türelméért.

Köszönöm az én Balázsomnak és Erikának a soha sem halványuló támogatást. Anyának, Apának és testvéreimnek, hogy elfogadtak olyannak, amilyen vagyok. Apa, ugye tudod, hogy a rengeteg éjszaka nyúló beszélgetés nélkül nem tarthatnád kezzedben a regényt?

Büszkeséggel tölt el, hogy mellettem álltok!

Maradj csendben!

Az erődház az egyetlen menedéked.

Az emberi élet mindennél fontosabb.

Ne bízz az idegenekben!

Semmi sem veszhet kárba.

Emlékezünk a múltra, de a jelenben élünk.

Prológus

5 évvel korábban

Paul Kenn

GESZTENYEKENYÉR-ILLAT és fanyar kenőolajszag keveredik a konyhában. Jókor fejezem be a puska zsírozását, éppen lejár a sütési idő. Pippa már biztosan felébredt, és izgatottan várja a születési köszönését. Tudhat a kenyérről is, hiszen az egész házat belengi az árulkodó illat.

A fegyvert a falnak támasztom, majd lefutok az ablaktalan földszintre, hogy felhozzam a tavalyi főzésből maradt utolsó üveg cseresznyedzsemet. Pippa kedvence, ezért vastagon kenem a gesztenyekenyér szeletre. Egy kivételes reggelekhez illő, virágos csészébe öntök a frissen főzött hársfateából, és tálcára teszem a mintás vászonba csomagolt meglepetését is.

Gyerekkoromban minden születésnap különleges alkalomnak számított: azt jelezte, hogy az ünnepelt elég szerencsés volt hozzá, hogy egy újabb évet tölthessen együtt a családjával. Pippának azt jelenti, hogy egy újabb évet tölthetett el velem. Az egyetlen emberrel, akit valaha is ismert.

Kinézek az ablakon a tisztás túloldalán húzódó erdőre. Az erdőház magasan fekvő terasza – ahonnan bejárás nyílik az épületbe és a különálló üvegházba – a fák lombkoronájával esik egy szintbe. A legszélső, vaskos ágon madarak gubbasztanak. Szomorúnak tűnnek. Pippa szülinapján minden annak tűnik.

Ezeken a napokon könnyebben utat törnek maguknak a fájdalom emlékek, de uralkodom magamon, mert nem akarom a sava nyú képemmel elrontani Pippa boldogságát. Igyekszem olyan varázslatossá tenni a születésnapokat, ahogy csak tőlem telik.

Miközben még egyszer némán eltátogom a köszöntő éneket, a nyikorgó léceket kikerülve felosonok a lépcsőn. Pippa szobája előtt megigazítom az ajándékokat, elmosolyodom, majd belököm az ajtót, és rázendítek a dalra.

Pippa hangosan felkacag, és üdvözült, örömteli arcától aznap először nekem is nevetni támad kedvem. Amikor befejezem az éneklést, csúfondárosan megjegyzi:

– Apa, ez annyira borzasztó volt, hogy idecsődül a környékről az összes szörny.

Nem mondom ki, hogy ez még viccnek is rossz, és egyikünk sem nevetne, ha az erdőházat akár egyetlen sápadt is megközelítené. Arébb húzódik az ágyán, hogy leülhessek mellé.

– Boldog születésnapot, Pippa!

Még mosolyognom is sikerül, amikor az ölébe teszem a tálcát.

– Köszí, apa! Csodás volt az illatra ébredni.

– Kívánj valamit!

Összeszorítja a szemét, és vicsorít, mintha csak így tudna koncentrálni. Elülső fogai még kissé nagynak tűnnek az arcához képest. Felkapja a kenyeret, és akkorát harap belőle, hogy fülig lekváros lesz.

– Meg sem kérdezed, mit kívántam? – nyammogja.

– Ha elmondanád, nem válna valóra. Nem bontod ki? – kérdezem a csomagra mutatva. Az erődházban régi hagyomány, hogy a gyerekeknek születésükkor könyveket választanak a hatalmas könyvtárból, melyeket később ajándékba adnak nekik. Én boldog családkról kaptam olvasmányokat, hogy megtanuljam: együtt erősebbek vagyunk, mint egyedül. Pippa könyvei azonban csupa magányos hősről szólnak, akik, ha elég erősek és kitartóak, elnyerik jutalmukat.

– Csak miután megettem! – válaszolja Pippa tele szájjal, de azért végigsimít a csomagoláson. Miközben vadul rág, várakozón rám pillant. Kíváncsi, milyen különleges kirándulást eszeltem ki a tizenkettedik születésnapjára, mégis türelmesen vár, ahogy az anyja is tette volna.

Pippa a sárga és narancs színben játszó szemén kívül a vonásait Sophiától örökölte. Sophia étellel fizetett az életért: belehalt, hogy Pippát világra hozza. Összeszorul a gyomrom. Ez a gyerek minden egyes nap a halálra emlékeztet, miközben azért harcolok, hogy még rengeteg időt tölthessünk együtt. Ő ad értelmet a küzdelemnek.

– Apa, ez nagyon-nagyon-nagyon-nagyon finom volt! – kiált fel Pippa elragadtatva, és az utolsó falatot is legyűri.

– Az a jó a születésnapokban, hogy még bőven lehet repetázni.

– Tényleg? Az remek lenne!

A csomagért nyúl, megkocogtatja, forgatja, és töretlenül mosolyog, pedig jól tudja, hogy könyv lapul a vászon alatt. Végül győz a kíváncsiság, és lassan kicsomagolja.

– Daniel Defoe: *Robinson Crusoe* – olvassa fel hangosan, és végigpörgeti a megbarnult, töredezett lapokat.

Amikor először olvastam ezt a könyvet, hálát éreztem, hogy van családom, és nem kell egyedül maradnom, mint szerencsétlen Cru-soe-nak.

– És ez még semmi – vágok bele nagy sóhajjal. – Úgy döntöttem, hogy ma megmutatom, hogyan kell pusztá kézzel halat fogni a Harcsa-tóban, és meglátogatjuk a Halott Várost is.

Pippa sikkant, két tenyerét összecsapja örömében. Azt hiszem, az ilyen pillanatokért élnek a szülők: amikor a gyereküket maradéktalanul boldognak láthatják.

– Apa! – Félrelöki a tálcát, és a nyakamba ugrik. Megsimogatom a kócos haját. – Ugye én is horgászhatok? Mondd, hogy látni fogom az óriás halakat is! Annyira jó lesz! Ez életem legszebb napja! Imádom a szülinapokat... és nagyon szeretlek! – teszi hozzá, mert biztosan úgy érzi, hogy így helyes.

– De... – Felemelem a mutatóujjamat, mire komoran visszaül, és feszülten várja a feltételeket. – Csak akkor, ha most hibátlanul felmondod nekem a szabályokat.

Megkönnyebbülten elmosolyodik, pedig egy átlagos napon biztosan nyűgös lenne az ismétléstől. Ez nem kihívás számára. Az sem lenne, ha azt kérem, hogy lőjön le egy száz méterre elrohanó nyulat, vagy szedje szét és rakja össze a háztetőn energiát gyűjtő nap-elemt, vagy állapítsa meg, miért romlott el a szivattyú. Pippa talpraesett lány, gyorsan tanul, és a legjobb géneket örökölte felmenőitől.

Büszke vagyok rá.

Maga alá húzza a lábát, és az ujjain számolja az egyes pontokat.

– Maradj csendben! Az erődház az...

– Állj! – szakítom félbe a hadarást. – Miért fontos a csend?

Pippa nyílt arcán gyorsan változnak az érzelmek. Ahogy az imént fény gyúlt a szemében az örömtől, most éppen úgy halványul el az unalomtól.

– Jaj, apa, muszáj?

– Igen.

– Ha zajt csapunk, akkor felhívjuk magunkra a sápadtak figyelmét.

– Miért baj ez?

– Mert feldühödnek az emberhez köthető zajoktól. Például a pisztolylövéstől és... a beszédétől.

Mintha csak leckét mondana fel. Nyolcévesen látott a saját szemével először sápadtat. A földet bámuló szörnyeteg a tisztáson poroszkált keresztül, tiszta és könnyű célpontot nyújtott nekünk. Én öltem meg, Pippa még kicsi volt hozzá, hogy elvegyen egy életet, még ha az egy sápadt élete is volt. Miközben sírt ástunk, halkán megígérte, hogy legközelebb készen áll majd.

– *És mit csinálnak a hang forrásával?* – tátogom némán. Az erődházban minden gyereket megtanítanak szájról olvasni és vészhelyzetre tartogatott kézjeleket használni, éppen úgy, mint hangtalanul osonni a sikeres vadászat érdekében.

Pippa elhúzza az ujját a nyaka előtt. *Kiiktatják.*

– Ezért...? – kérdezem.

– Ezért első a futás. Ha kint bármi történne, itthon menedéket találok. A harmadik...

– Mít értünk a bármi alatt? – szakítom félbe.

– Ha megtámadnak a sápadtak, és ha... – Várakozón oldalra billentem a fejemet. Azt akarom, hogy hangosan is kimondja. Nyel egyet, és folytatja: – És ha bármi történik veled.

– Ez a fő feltétele annak, hogy velem jöhess. Világos? Ha megrámadnak... – habozok – engem... nem maradsz ott, hanem egyből hazarohansz.

– De hiszen hónapok óta nem láttál sápadtat!

Ebben igaza van. Az utolsót egy magányos vadászon öltem le, mielőtt rügyezni kezdtek a fák; alacsony volt és legyengült, de így is rám támadt. Szeretném azt hinni, hogy megváltás volt számára a halál. Tegnap bejártam Chester Creeket és a Harcsa-tó környékét, és nem láttam semmiféle mozgást, de ez nem jelentette azt, hogy időközben nem vetődött felénk egyetlen szörnyeteg sem. Eddig szerencse kísért minket a közös útjainkon: amikor Pippával voltam odakint, a sápadtak elkerültek minket. Remélem, hogy ma sem lesz másként.

– Semmin sem változtat – mondom.

– De ha tudnék neked segíteni? – ellenkezik. – Majdnem olyan jól lövök íjjal, mint te.

Ez nem igaz: már most sokkal pontosabban lő, mint én. Nem dicsergetem, nehogy elbízza magát, de sosem hazudok neki a képességeiről.

– Akkor is menekülsz.

Elhúzza a száját, és lesüti a szemét. Mindig is makacs gyerek volt.

– Nem muszáj jönnöd – mondom, mire hevesen megrázza a fejét, de már nem olyan lelkes, mint korábban.

– Akkor halljuk a harmadikat! – mondom megenyhülve.

Halványan elmosolyodik.

– Az emberi élet mindennél fontosabb.

Bólintok. Tovább sorolja a szabályokat, én pedig lélekben felkészülök, hogy ma is ketten kelünk útra.

•

Pippa a parton áll, és reménykedve figyeli a vizet, hátha felbukkan egy behemót hal. Izzadok, pedig hűvös, nyár végi nap van; ahány-szor a szél megrezgetet egy csenevész bokrot, rámarkolok a puskám-ra, és vagy tucatszor végigsimítok a vésztartalékként övemre szíjazott pisztolyon. A lőfegyverek hangosak, a lőszer pedig véges, mégis eze-
ket hozom magammal a közös útjainkra: így gyorsabban ölök. Pippa megint itt van lent a vadonban, az erődház védelmén kívül, fenye-
getettségben. Kétkedem benne, hogy valaha is enyhülne az aggo-
dalom, amitől most is felfordul a gyomrom.

Pippa mozdulatlanul, türelmesen vár, és mélyeket szippant a tó iszapos halszagából. Indulás előtt az övére három dobókést, a hátára egy tegez narancssárga tollú nyilat szíjaztam, kezében pedig ott van a gyerekíj, amelyet éppen olyan magabiztosan használ, mint a bátyám ennyi idősen. Én mindig is inkább a szavak embere voltam: otthon én voltam az úr, idekint pedig Peter. Nem sokkal Pippa születése előtt hagyta hátra az erődházat. Az én hibám volt. Sosem lett volna szabad a fejéhez vágnom azt a sok igazságtalanságot.

A tó frissítő kék folt a magasra nyúló fák között. A víz vonzza a vándorló sápadtakat, így mindig óvatosnak kell lennünk. Már a fel-
menőim is vállalták a kockázatot, hogy néhanapján hal kerülhessen a vacsoraasztalra. Már éppen megkocogtatnám Pippa vállát, hogy menjünk tovább horgászni a sekélyebb partszakaszra, amikor felém fordul, és csalódottan lebiggyeszti száját. Felsőhajtok, és úgy döntök, további rostokolás árán is örömet szerzek neki, ha már szülinapja van.

Az egyik fatörzs barázdált kérgéről letörök néhány gombát. Azt a kisméretű fajtát, amin a régmúlt időkbeli génmódosításnak köszön-
hetően nem fog a mérgezés.

Pippához sétálok, orra előtt kinyitom a tenyeremet, és pillantással üzenem, hogy vegyen egyet, és dobja a vízbe. Összevonja a szemöldökét,

és zavartan megrázza a fejét. Ehető gombát a *semmi sem veszhet kárba* szabály szerint nem szabadna elpazarolnunk holmi haletetésre. Sophia ragaszkodott ennyire a szabályokhoz. Elfojtok egy keserű mosolyt, majd behajítom a vízbe az összeset.

Pippa a vizet nézi, én pedig őt. Néhány pillanatig nem történik semmi, majd az első csobbanásokra Pippa arca felderül, és szájára tapasztja szabad kezét, hogy még véletlenül se szökjön ki rajta hangos nevetés. Megérte itt maradni.

Kézjelekkel megegyezünk, hogy figyelem a környéket, amíg ő bedob a halaknak még egy adag gombát. A víz felszínét buborékok, szétszaladó gyűrűk és néhány pillanatra felbukkanó sima testek törik meg. Kis halak sereglenek a merülő csemege köré, aztán szétrebbenek: még én is megborzongok a lustán elúszó óriás ujjnyi átmérőjű tányérszemétől.

A levélzizegésbe csobbanó hangok keverednek, majd egy elszuttogott *apa*, melyet nyomban széthord a szél. Összerezzenek a hangra; nem illik ide, a kinti világba.

Pippa a tó túloldalát figyeli, íjába nyilat készít, de még nem ajzza fel az ideget. A hatalmas, fehér foltos vadkutya sziluettjét csak némi keresés után szúrom ki. Vagy száz méterre, a fák árnyékában rejtőzve ül, és éppen úgy minket kémlel, ahogy mi őt.

– Lelőjtem, apa?

Összerázkódom a hangjától. Mellélépek, lenyomom a kezét, és megrázom a fejemet, hogy ne lőjön, és ne is beszéljen többet. A nagyobb állatok jelenléte mindig jót jelent: a sápadtakat messze elkerülik. Ez kicsit megnyugtat.

Mire visszanezék, a vadkutya már elinalt a fák között; néhány rezgő levél jelzi az útját.

A repedezett aszfaltút mentén, a fasor tövében lépkedünk a Halott Város felé. Vállamat húzza az oldaltáskám, amiben két kövér hal lapul. Gyanús mozgást keresek a fák között. A puskát leengedem, hogy ne zsibbadjon el a karom, de bármikor célozhassak vele, ha szükséges. A távolban kibontakoznak előttünk a futónövényekkel benőtt, összedőlt házak romjai. Egy rozsdás táblát félig betemetett a föld; a város nevét lemarta róla az idő. Már gyermekkoromban Halott Városnak hívtuk a régmúlt időkben Chester Creeknek keresztelt helyet. A világvége előtt, az ükapám idejében emberek éltek itt, leginkább idős házaspárok. Régen volt. Mára csak mi ketten maradtunk.

Pippa előttem halad, és ő is az erdőt pásztázza. Otthon majd megdicsérem a halk lépteit, miután leszidom a beszéd miatt.

Megfordul, amikor melléérek, megfogja a karomat, és megállít. A háta mögé mutat az erődház irányába, és húzni kezd. Gyorsan körbenézek, de semmi baljósat nem látok.

– *Mi baj?* – kérdezem némán tátogva.

– *Le kellett volna lőnöm!* – tátogja vissza.

Kérdőn felhúzom a vállamat.

– *Szenvedett.*

Nyugtalanít, hogy büntudatosan lebiggyeszi a száját és lesüti a szemét. Megragadom a vállát és megrázom egy kicsit, hogy újra rám nézzen.

– *Miért?*

– *Sántított.*

Újabb kertelés.

– *Nem a mi gondunk.*

– *Friss seb* – habozik –, *a széle rozsdavörös...*

Kiver a hideg veríték.

– Miért nem mondtad? – Ámuló hangok is kiszöknek a számon a tátogással. Legszívesebben üvöltének, lehordanám a sárga földig, amiért kockáztatni merészelt. Próbálok nagy levegőt venni, de a tüdőm összezsugorodik.

– *Mert nem biztos, hogy jól láttam.* – Pippa behúzza a nyakát. Hát persze hogy jól látta. Én is láthattam volna, ha jobban figyelek. Peter meglátta volna. Mindig azt mondta, hogy túlságosan figyelmetlen vagyok, hogy nem veszem észre a legfontosabb dolgokat. Hogy egy nap ez lesz a vesztem. A bátyám most is higgadt maradna.

– Hazamegyünk. Most. Úristen! – suttogom.

Szabályt szegek. Ma már másodjára. Talán meghallották a hango-
mat. Talán máris tudják, hogy itt vagyunk... Veszek egy nagy leve-
gőt, és nagy nehezen legyűröm a rettegést. Nem hiányzik, hogy Pip-
pa is megérezze.

Egyszerre csak egy dolgot: haza kell jutnunk.

– Apa, nem biztos... – próbálkozik Pippa újra hangosan, de csendre intem.

Elindulok visszafelé, és jelzem neki, hogy azonnal emelje fel az
íját. Pippa ijedt, félek, hogy elsírja magát.

– Koncentrálj! – utasítom fennhangon. Korábban csak egyetlen-
egyszer tűnt ennyire nehéznek betartanom a legfontosabb szabályt:
akkor azt hittem, ott hagyom a fogamat, és Pippa örök magányra
kárhóztatva egyedül marad az erődházban.

Maradj csendben! Maradj csendben!

Surranunk az aszfalton, éberem figyeljük a környezetet. Imádko-
zom. Kérlelem a nem létező Istent, hogy ez csak egy lecke legyen a
szabályszegések miatt, hogy csak túlreagáljam az egészet.

Pippának szüksége van rám, ahogy nekem is órá.

Néha hátrapillantok, keresem a sápadtaktól megrebbeñő bokrokat. A fakó testek villanását.

Kapkodjuk a levegőt, színes karikák ugrálnak a szemem előtt. Pippa fárad, egyre lassabban halad előttem. Letérünk az útról, és rákanyarodunk a hazavezető ösvényre.

Az erödház magas betontömbje előttünik a fák közül. Pippa már csak vonszolja magát. Tudom, hogy nem fog elesni, a Kennek tökéletes egyensúlyérzéke sosem hagyná cserben. Meglesz. Érzem, hogy haza fogunk érni. Pár hét múlva talán majd nevetünk az egészen. Azt akarom, hogy egy életre megtanulja a leckét.

Csak egy fehér foltot látok megvillanni a szemem sarkából. Túl közélről.

Pippa felkiált, a rettenet felülírja a legalaposabb nevelést is.

Minden egyes szívdobbanásom a fülemben dörömböl.

Úgy állnak a fák között, mintha csak ránk várnának. Most látok először ennyi sápadtat egy csoportban. Észrevesznek minket, és mostantól csak mi léteünk a számukra. Ruháikat rég lekoptatta az idő; fehér bőrük olyan feszesnek tűnik, mintha egy rossz mozdulettől bármelyik pillanatban elrepedhetne. Valaha emberi körmeik helyett rozsdavörös karmok nőnek, fejenként tíz apró, mérgező tör. A kosz elfedi a hajuk színét; foguk megfeketedett vagy kihullott az évtizedek alatt. Düh és irigység ül résnyre szűkülő szemükben, mintha már a pusztá jelenlétünkkel emlékeztetnének őket rég elvesztett emberségükre.

A hozzám legközelebb álló női egyed megremeg, dühösen kítátja szuvas fogakkal teli száját. Pippa nyila pontosan a homloka közepén találja el, és átlukasztja a koponyáját. A sápadt hátrabukik, de még

dóltében a szívébe hatol a következő nyíl. Felemelem a puskámat, és lövök. Csak a szívbe.

Az ösvény mindkét oldalán újabb és újabb példányok bukkannak fel. Hol nyíl, hol pedig lövedék teríti le őket.

– Indulás!

Pippa tegezéből túl gyorsan fogynak a nyilak; a sápadtak egyre dühösebbek eleső társaik láttán.

– Pippa! – üvöltöm, mire egy pillanatra rám néz. – Mögötted leszek!

Nekiiramodik. Az utolsó nyilat rántja ki tegezéből, és futtában, hátrafelé lövi ki a rám támadó szörny szemét. Betöltöm a második és egyben utolsó táramat. Én is elindulok, közben folyamatosan tüzelek. Egérút kell! Lemaradok, hogy leszedhessem a Pippát üldöző sápadtakat. Istenem, milyen gyorsak!

Kifogy a tár.

Elhajítom a puskát, és előhúszom a pisztolyomat. Tíz golyóm maradt. Már a mezőn rohanunk, a nyílt terepen egyértelművé válnak a célpontok. Lövök, és minden golyó talál, hálát adok az égnek a Kennek pontosságáért. De a sápadtak egyre közelebről kiáltoznak. Pippa meglengeti a távirányítót, és a magas teraszról legördül a kötélhágcsó.

Oly közel a cél!

Ekkor éles karmok vájnak a hátamba, megbotlok, és ahogy arccal előre elvágódom a földön, a pisztoly kicsúszik a kezemből. Csont roppan a bokámban, felnyögök a fájdalomtól. A sebemből csontszilánkok állnak ki, a fájdalom az egész lábamban szétterjed. Tudom, hogy innen már nem megyek sehova. A pisztolyom után nyújtózom, Pippa egy helyben áll, kezét szájára szorítja.

– Fuss! – kiáltom.

Magamra kell vonnom a figyelmüket! Megragadom a pisztolyt, felülök, és az utolsó lélegzetemet egy utolsó ordításba ölöm.

Sajnálom, Pippa!

Pippa Kenn

– FUSS! – ÜVÖLTI APA, AMINT ELÉRI A PISZTOLYÁT.

Földbe gyökerezik a lábam a húsból kilógó fehér csontok látványától. A számra szorítom a kezemet, sikítani akarok a felismeréstől: apa nem fog lábra állni. Az íjam a földön hever, késeim három szörny szívét állítják meg.

Egy pillanatra farkasszemet nézünk, apa tekintete tele van olyasmivel, amit nem tudok megfejteni. Elfordul, a mellkasa megemelkedik, ahogy nagy lélegzetet vesz, majd a legfontosabb szabályt megszegve kiereszti a hangját. Az elnyújtott, fájdalommal és dühvel teli ordításba dörrenések keverednek. Rohanni kezdek a kötélhágcsó felé, de nem vagyok elég gyors.

Két szörnyeteg oldalról közelít felém. Kizárt, hogy elérjem a kötélhágcsót, mielőtt ők elérnének engem. *Apa.* Lövés dördül. Az első sápadt elbukik. A második átugrik felette, és felém száguld. *Apa.* Újabb dörrenés. Apa kiáltása a fejemben visszhangzik. A szörny megtántorodik, de nem esik el a vállába fúródó golyótól. Sikoltok. Apa sosem vét el egyetlen lövést sem. *Soha...*

A kötéllétrára néhány lépés távolságból felszökellek. A kötélt megfeszül a súlyom alatt, két fokot lépek egyszerre, és a karommal húzom magam felfelé.

Apa! Apa! Apa!

A hörgést későn hallom meg, egy sápadt a tegezembe csimpaszkodik. Megrántom a kioldósíjat, a női hangon rikoltó szörny csúszni kezd, de mindent megtesz, hogy megkapaszkodjon. Karmok mélyednek a derekamba, és lefelé rángatnak. A karomat beakasztom a megterheléstől csikorgó kötélbe, könyökhajlatomról lehorzsolódik az érzékeny bőr, de minden erőmmel tartom magamat. Felsikoltok, ahogy a szörny a húsomba marva próbálja felhúzni magát, forró lélegzetét érzem a bőrömön. Ha a földre zuhanok, végem van: a fal tövében egyre több és több sápadt ordít.

Nem. Akarok. Leesni.

Nagyot rúgok hátra, a szörny végre elenged; esés közben karmai égő sebet karistolnak a combomba és a vádlimba.

Zihálva kúszom felfelé a kétemeletnyi magasságba. A kiáltások egyre távolabbról érkeznek, mégis hangosabbnak tűnnek. A szörnyek nem tudnak mászni, rég elfelejtették, hogyan kell. Csak egy pillanatra fordulok hátra, a tisztáson heverő sápadt testek között hamar megtalálom az egyetlen alakot, akit vörös vér borít rozsdabarna mocsok helyett. Súlyosan megsérült. Talán nem bír lábra állni.

Úgy érzem, sebeim körül felpöndörödik a bőröm, majd hamuvá válik a hús a forróságtól. A könnyektől minden összemósodik előttem. Áttornázom magam a korláton, és összerogyok a padlón. Abban a pillanatban talán tényleg lángra kap a testem; a világot bezippantja a feketeség, és csupán két gondolat marad hátra.

Biztonságban vagyok.

Egyedül.

1. rész

Bizalom

Victor Kenn naplóbejegyzése

2081. július 06.

(...) *Éjszaka már megint vért köhögtem.*

Így életem alkonyán egyre többet gondolok a következő generációkra. Az idő teltevel egyre csökken a valószínűsége, hogy egy idegen erre vetődjön és letelepedjen közöttünk. Látván a férfiak között fellépő sterilitást és ennek következtében az egyre kevesebb gyereket, nem zárhatom ki annak lehetőségét, hogy egy napon valaki igazán egyedül marad az erődházban.

A világ üres. Az emberiség nem érdemelte meg, hogy több időt tölthessen ezen a földön. Büntetése a halál volt, a kevésbé szerencséseké az örökké tartó bolyongás, a miénk pedig a tudat, hogy mit veszítettünk.

Ha egy napon tényleg egyedül maradsz, te, utolsó ember, tudnod kell: mindannyian megbocsátjuk, ha a halált választod.

(...)

Pippa Kenn

EZ A NAP IS OLYAN, MINT A TÖBBI!

Ezzel és ehhez hasonló ócska hazugságokkal próbáltam tartani magamat a napi teendőimhez.

Ahogy közeledett a tizenhetedik születésnapom, egyre nyugtalanabb lettem. A házat az alagsortól a padlásig kitakarítottam: söpörtem, mostam, mosogattam. Még a lekvárosüvegeket is leporoltam, de alig bírtam rájuk nézni. Csak keringtem egyik emeletről a másikra. Ücsörögtem a teraszon, vagy érett paradicsomok után kutattam a fülledt üvegházban. Persze egyetlen piros szemet sem találtam, egy órája leszedtem, amit le lehetett.

A nappaliban leroskadtam a kedvenc bársony karosszékembe. Amikor kicsi voltam, apával mindig ide ültünk esténként. Ha mesét olvasott, minden szereplőt más hangszínen szólaltatott meg, és a legizgalmasabb részeknél hatásszünetet tartott, amíg el nem kezdtem kérlelni a folytatásért. Ennél csak azt szerettem jobban, amikor a családunk géntörténetének egy-egy szeletét osztotta meg velem.

Felhúztam és átöleltem a lábamat.

Nyaranta, amikor az üvegházat nem kellett fűteni, sokkal szabadabban használhattam az áramot. Bekapcsoltam az okosüveg zenelejátszómat, és stand up comedyt választottam ki a tárolt fájlok százaiból. Nem értettem a vicceket, de legalább emberek beszéltek és nevettek rajta.

Mi van, ha én vagyok az utolsó ember ezen a világon? Jobb lett volna, ha nem találom meg ősapám, Victor Kenn naplóbejegyzését, mert azóta újra és újra ez az őrjítő gondolat tolakodott a fejembe. Persze, nem tudhattam biztosan, a világ hatalmas. Ahhoz pedig nem voltam elég bátor, hogy véget vessek az életemnek. Mi van, ha az azt

követő nap egy egész csapat ember vetődik erre? Hogy néznék szembe apával a túlvilágon? Mit gondolna rólam anya?

Megpróbáltam, nem is egyszer. Órákig ácsorogtam a Harcsa-tó szélén. Gyáva voltam ahhoz, hogy a sötét vízbe gázoljak, és addig taposom a vizet, míg a lábam fel nem adja, vagy üvöltözéssel magamhoz csajlam a sápadtakat. Becsuktam a szemem, peregetek a könnyeim, és reméltem, hogy a fáradtságtól majd bezuhanok a halak közé. Másnap reggel a nap első sugaraira keltem fel. A vadonban aludtam, és egyetlen vérengző vadállat vagy sápadt sem keveredett arra, hogy elvegye az életemet. Még néhányszor az erdőben kempingeztem. Fegyvert egyszer sem vittem magammal, ma mégis itt vagyok.

Összerezentem a hangszóróból kitörő röhögéstől. A fickó a felvételen vagy fél percig szóhoz sem jutott. Felpattantam a karosszékéből, és kikapcsoltam a lejátszót. Néhány percig tanácstalanul álldogáltam a hirtelen támadt csendben, majd úgy döntöttem, elmegyek vadászni. Az első magányos év nehézségei után megtanultam ellátni magamat, azóta nem voltam szűkében élelemnek. Arra volt szükségem, hogy eltereljem a gondolataimat.

Bedobáltam néhány dolgot a hátizsákomba, magamhoz vettem kedvenc íjamat és egy tegez nyilat, majd az egyik kötélhágcsón lemásztam a ház nyugati falán. Az első utam apa sírjához vezetett, mint mindig, ha útra keltem. Felmenőim az erdő szélén, a fák árnyékában nyugodtak egymás melletti sírokban, melyekről kisebb-nagyobb halom kövek árulkodtak. A zsebemben lévő kavicsok közül kiválasztottam a legnagyobbat, majd miután a kórakás tetejére tettem, engedtem, hogy a lábam arra vigyen, amerre kedve tartja.

A fehér nyúl megneszelte a jelenlétem. Oldalra fordult, egy pillanatra belenéztem a vörös szemébe. Elengedtem az íj idegét, a nyíl pedig

jellegetes pendüléssel útnak indult. Az állat teste megfeszült, hogy nekiiramodjon, de a nyíl a bal mellső lába mögött átütötte a bőrét, és meg sem állt a szívéig.

Sajnáltam ezeket az albínó nyulakat, mert szájalmasan könnyű célpontot nyújtottak. Apa azt mondta, hogy a régi időkben még a génközpontban kísérleteztek rajtuk. A szintetikus vírus nem hatott állatokra, de a Vörös erdőből áradó mérgezést is túl kellett élniük, akárcsak az újfajta génmanipuláción átesett embereknek és leszármazottaiknak.

Íjamat átvetettem a vállamon, percekig sétáltam az elejtett nyúlig. Miután kivéreztettem, biztos mozdulatokkal kibeleztem, és elástam a belsősegeit. A nyulat a hátsó lábainál fogva vittem hazafelé.

Megszokásból az erdőt figyeltem, leselkednek-e rám sápadtak. Lett volna időm felajzani az íjamat, de már rég nem is érdekelt a dolog. Belefáradtam az egyforma napokba, zenékbe, rég halott emberek érthetetlen előadásaiba, megsárgult könyvek történeteibe és a színes digitális magazinok boldog képeibe. Belefáradtam a magányba.

Szabad kezemmel megdörzsöltem a mellkasomat, közvetlenül a szívem felett. Mintha eligazgathattam volna az ürességet, hogy ne nyomjon annyira. Megálltam, mert még a saját lépteim zaját is képtelen voltam elviselni. Az emlék, mely ellen egész reggel küzdöttem, megállíthatatlanul söpört végig a fejemben.

Aznap a tónál azonnal észrevettem a vadkutya sápadtmarását. Az állat azért ment a tóhoz, hogy teleigya magát vízzel, és enyhítse a marással járó iszonyatos szomjúságot. Apa nem vette észre, én pedig úgy döntöttem, hogy befogom a számat. Mindennél jobban akartam látni, ahogy apa pusztá kézzel halat fog, és mélyen belül reméltem, hogy a felbukkanó sápadtat előbb észreveszem, mint ő, és akkor az én nyilam terítheti le. A nap hőse akartam lenni, szinte

hallottam magamban: Pippa, a tizenkét éves sápadtölő, a családi legendárium legifjabb csillaga. Ahogy közeledtünk a város felé, úgy lett egyre nagyobb a büntudatom és a bizonytalanságom. Ha akkor befogom, apa még ma is élne. A horda továbbállt volna, amíg mi bámészkodunk a városban.

Letöröltem a legördülő könnyeimet, és az egykori génközpont felé indultam. Nem akartam még hazatérni, nem akartam emlékezni.

A környéken, az erődház üvegházán kívül, egyedül itt volt termékeny talaj. Hosszú évek alatt trágyázás és egy génkezelt növény segítségével alakították vissza a felmenőim a föld termelékenységét. Bármi okból is fejlesztették ki a régmúlt időkben több másik nélkülözhetetlen haszonnövénnyel együtt, csakis ennek köszönhetően tudtunk élelmet termelni magunknak.

Nem tudtunk. Tudtam.

Növényfajok tömegével pusztultak ki az évtizedek során. Megannyi képet láttam zöldségekről, és megannyi leírást olvastam az ízükről, de én már sohasem kóstolhatom meg őket.

Átmásztam egy málló betonkerítésen. Apa azt mondta, hogy a génközpontban olyan titkokat őriztek, amiket el akartak rejteni a világ elől. A többszintes betonépületeknek még mindig megvolt a tetje; hiányoztak az ablakai, az időjárás mindent lekoptatott róla, ami valaha szép lehetett, a szél pedig telehordta kosszal és rothadó levelekkel. Az alagsorokat vagy egy évszázada beomlasztották, hogy soha ne húzhassák ott meg magukat a síri csend után kutató sápadtak. Időjárástól védett, hangszigetelt helyeken sztázisba kerültek, ezzel tovább hosszabbították amúgy sem rövid életüket.

Az egész épületegyüttest megkerülve elértem a valaha üvegházként üzemelő szárnyat, melyből mára csupán egy masszív, rozsdás

vaskeret maradt. A felmenőim két méter magas fakerítést húztak köré, hogy leválasszák a veteményest az éhenkórász nyulak és a kárteknony rágcsálók elől.

Kinyitottam a kaput, és beslisszoltam a kertbe. A fák magasra törtek, vaskos ágaik a keret széles lyukaiban találtak utat az ég felé. Itt megtermett narancs, citrom, olíva, datolya és banán is, csupa olyan fajta, aminek a könyvek szerint nem lett volna itt helye; a földben pedig bőven akadt krumpli és hagyma.

A nyulat az egyik sarokban hagyott kiskocsira tettem, majd nekiálltam a burgonyagumók kiásásához. Jólesett a fizikai munka. A melegben hamar elkezdtem izzadni, ahogy a kemény földet kapargattam a zöldségről. Amikor végeztem, kiemeltem a kövér krumplicsomót, leráztam róluk a felesleges földet, és a kiskocsira tettem néhány lehullott citrusféle és kihúzott hagyma társaságában.

Ahogy magam mögött húztam, a zötykölődő kocsi nyikorgott a göröngyös ösvényen. Apa élve megnyúzott volna, ha ezt látja, a csikorgó hangra figyelhetnek a sápadtak.

Jöjjetek csak, szörnyetegek! Csapatostul, ha lehet. Legyünk túl rajta, ha már önszántamból nem megy!

A nap már lefelé ívelt, amikor kiértem a tisztásra. A poros föld és az erődház is fáradt sárga árnyalatot öltött, árnyéka hosszúra nyúlt. A hátságomból előkapartam a távirányítót, és megnyomtam a teherlift gombját. A csörlő akadozva engedte le a fémlapot, majd a motor vészjóslóan felbögött, és a lift megállt. Remek. Mászhatok két emeletet a súlyos holmikkal együtt.

Egy gombnyomással letekerttettem a kötélhágcsót, majd egyesével felvittem a nyulat, a terményeket és nagy erőfeszítések árán a koscit is. Utóbbi cígölése közben hangosan szitkozódtam. Rájöttem,

hogy napok óta nem hallottam a saját hangomat. Megvizsgáltam a motort, a liftet sikerült feltekernem, de lefelé egyáltalán nem akart mozdulni. Holnap szét kell szednem az egészet. Egy kicsit jobb kedvre derültem ettől, addig is lefoglalom magamat.

Miután elrendeztem mindent a teraszon, bevettem magam a konyhába, és nekiláttam nyúlragut főzni. A zenelejátszóba klasszikus zenét programoztam. Az aprócska kijelző Mozart nevét írta ki, a hangfalakból ismerős dallamok csendültek fel. Egy zenekönyvben utánanéztam ennek a Mozartnak. Csodagyermeknek tartották bármiféle génebézészeti eljárás előtt egy Európa nevű kontinensen. Az ősapám által írt korai naplójából tudtam, hogy az egész világon felütötte a fejét a szintetikus vírus. Itt nem éltek túl az emberek. Valószínűleg ott sem. Mégis reméltem, hogy valahol a vadonban vagy az óceánon túl még élnek emberek. Az elszigetelt helyeken akár át is vészelhették a vírust. Csupa boldog nagycsalád: a gyerekekről a szüleik és a nagyszüleik gondoskodnak, rengeteg testvérük és több-tucatnyi unokatestvérük van, nagybácsik és nagynénik...

A konyha nehéz illatokkal telt meg. Mire elkészült a vacsora, a vörös nap alábukott a horizonton, beköszöntött az alkonyi szürkület, megjelentek az első csillagok és a kövér hold. Egy egész napnak kellett eltelnie, hogy megéhezzek. Lassan kanalaztam a számba a falatokat. Mióta egyedül voltam, nem éreztem az ételek ízét. Mintha a nyelvem megtagadta volna, hogy rendesen működjön. Evés után néhány percig keserűen ücsörögtem a félhomályban, és lassan elkortyolgattam a citromos vizet.

Boldog születésnapot, Pippa! Kívánj valamit!

Minek? A kívánságok csalják. A tizenkettediken egy felejthetetlen napot kívántam. De tudod mit? Azt kívánom, hogy felbukkanjon az a

bizonyos fehér lovon vágózó herceg a kis palotám előtt, és mentsen meg a magánynak nevezett sárkánytól.

A hold ezüstös fénybe vonta a konyhát. A tűzhelyen felforrt egy adag mosogatóvíz, így nekiálltam, hogy a használt edényeket és tányérokat megtisztítsam, miközben ki-kibámultam a konyhaablakon.

Egy ismerős, magányos alak vált ki a fák közül.

Megálltam a mosogatásban, és figyeltem, ahogy a sápadt a tisztás közepére sétál, és leül a homokos földre. Nem a házat nézte, hanem az égen világító teliholdat. Amikor hónapokkal ezelőtt először meg láttam, dobogó szívvel, fegyver nélkül merészkedtem le a teraszról, és elhatároztam, hogy véget vetek mindennek. Ahelyett, hogy megtámadott volna, elmenekült. Talán életében gyűlölte az embereket; talán ő volt az egyetlen sápadt az egész világon, akinek nem hiányzott, amit elveszített.

Péntek, ha nem voltak felhők, mindig az eget bámulta. Lehet, hogy csillagász volt a régmúlt időkben. Egy külön füzetkébe írtam le, mikor bukkan fel, és mit tesz, de ő mindig csak a holdra meredt. Nem szólhattam hozzá, nem volt a hűséges szolgálóm, sőt még csak nem is volt ember, de mindig visszajött, és csak őt nevezhettem a társaságomnak.

Ha a sápadtak nem emlékeznének a régi életük villanásaira, talán nem érdekelné őket, hogy mi emberek maradhattunk. A vírus ugyanúgy csend után vágyakozó, bolyongó lényekké változtatta volna őket, de akkor nyoma sem lenne a dühnek és irigységnek, amelyről apa mindig azt mondogatta, hogy a természetük része.

Amikor végeztem a konyhában, felsétáltam az emeleti szobámba. Felöltöttem az alvós ruhámat, majd kitártam az ablakot, hogy utat engedjek a hűvös levegőnek. Néha eljártszottam a gondolattal, hogy

Péntek engem védelmez; sok viharos éjszakát vészeltem át ezzel a tudattal, de persze szintiszta hazugság volt.

Ledőltem a matraca, és az államig húztam a takarót. Kényszerítettem magam, hogy öntudatlanul vészeljem át a születésnapomból maradt utolsó órákat.

Gage Mack

IRTÓ NAGY SZERENCSENK VOLT A TELIHOLDDAL. Elég fény szűrődött be a fák közé, hogy ne rohanjunk neki a törzseknek, és ne bukjunk orra a satnya bokrokban, görbe gyökerekben. Már csak egy üldözött minket. Lövés dördült. Félttem, hogy a hang hozzánk csalja a környék összes dögét.

– Mellé! – zihálta Ruben mögöttem.

Szúrt a tüdőm a futástól, és egy lélegzetet sem akartam beszédre pazarolni. A vészhelyzet esetére tartogatott, utolsó táram után nyúltam. Helyére kattintottam, hátrafordultam és céloztam.

Ruben megelőzött. Megvetette a lábát a sápadt előtt, és minden erejét beleadva lesújtott a szamurájkardjával. Levágta a szörnyeteg karját, átvágta a szívét. Az élettelen test a lába elé zuhant. Megkönnyebbülve felsóhajtottam.

– Jól vagy, öcskös? – kérdeztem levegő után kapkodva. Ruben a karját vizsgálgatta, a sok hófehér heg között ott volt egy friss, rozsdabarna karmolás. Idővel kifakul majd, és olyan lesz, mint a többi. Eggyel több vagy kevesebb, mit sem számított.

– Semmiség – válaszolta a szokásos lazasággal, amiért legszívesebben bemosnam volna neki. Leszakított egy marék falevelet, hogy megtisztítsa a pengét. – Megúszom egy kis hőemelkedéssel.

– Remek – morogtam.

A térdemre támaszkodtam, nehezen csillapodott a légzésem. Ruben motyogott magában valamit. Soha nem tudta befogni, mintha elcseszett géneket örökölt volna, melyek arra készítették, hogy örökké jártassa a száját. Ha tudna hallgatni, sokkal kevesebb sápadttámasztásban lett volna eddig részünk.

– Megvannak a cuccaid? – sóhajtottam.

Talán minden egyszerűbb lett volna Ruben nélkül, mégsem cseréltem volna el az öcsémet magányos csendre, félelem és sápadttámasztások nélküli életre, még ha apa halála után fenyegetőztem is ilyesmivel. Öt évvel voltam idősebb nála. Tizenkilenc évesen talán én is ekkora idióta voltam.

– Elfogyott az összes töltényem. – Ruben pocskék lövész volt, ijjal pedig még a pisztolynál is rosszabbul lőtt. Két hete rengeteg löszert találtunk egy jó állapotban megmaradt házban. Felfrissítettük a készletünket, de így is több láda töltényt voltunk kénytelenek hátrahagyni. Most jól jöttek volna. – De legjobban azt a félig kész nyulat sajnálom.

Hát igen, a friss kajának persze annyi. Jó ideje futottunk, nem láttam értelmét, hogy az éjszaka második felét a korábbi táborhely keresgélésével, vagy vadászattal és sütögetéssel töltsük.

– Ja, azt én is – válaszoltam.

Nem is értettem, hogy egy fehér nyúl hogy maradhatott ennyi ideig életben. A hús már pirult, amikor a sápadtak rajtunk ütöttek. Nem sokkal az után jelentek meg, hogy Ruben percekig teli torokból röhögött egy idióta, ősrégi történeten. Teljes felszerelésben izadtunk a tűz mellett, amikor kiszúrtuk az első dögöt. Homokot rugdaltunk a tűzre, Ruben eszelősen röhögni kezdett, mint mindig,

ha húzós helyzetbe kerültünk. Mindegy. Ők halottak voltak, mi pedig éltünk. Egy újabb pont a Mack fivéreknek.

Leültem a földre, a hátizsákomból előhúztam a kulacsomat, és nagyot kortyoltam az állott vízből. Amint elmúlt a veszély, Ruben egyből zsebre vágta a kezét.

– Ez egy köztes erdő – állapította meg, és egy rúgással felverte a száraz port. – Itt már inkább halott a föld.

A vörös fák mérgét messzire hordja a szél, előkészíti a terepet a terjeszkedő erdőségnek. A köztes erdőkben gyér volt az aljnövényzet és kevesebb az állatfaj; előbb-utóbb pedig a vörös levelű magoncok is meg fognak jelenni.

– A Vörös erdő még messze van. És soha nem érjük el, ha nem fogod be a szádat. A folytonos pofázással idecsalsz minden rohadt dögöt.

Hosszú út várt még ránk. Nem mondtam Rubennek, de valószínűleg meg kell kerülnünk az egész Vörös erdőt. Az első fákat a miégeni géneközponthban tervezték, mérgüket tömegpusztító fegyvernek szánták. A világvége után ahelyett, hogy elpusztultak volna egy eldugott laborban, terjeszkedni kezdtek. A mára óriási erdő súlyos mérgezést hozott a vidékre, kiszorította a többi növényt, megölte az állatokat.

A fennmaradt történetek szerint az erdőségben menedékhelyek voltak, ahol a vándorok megpihenhettek, élelemhez és vízhez juthattak. Ruben apró, zöld oázisoknak képzelte ezeket a helyeket, de szerintem nem voltak többek színes hazugságoknál. Nem bíztam a régi mesékben annyira, mint Ruben.

Nem válaszolt. Ittam még egy kortyot, majd Rubennek hajítottam a kulacsot. Összerezcent, amikor a mellkasának csapódott.

– Szerintem tovább kéne mennünk – javasolta két korty között. – Világít a hold, ráadásul pár óráig még úgysem fogok tudni elaludni.

– Azt sem tudjuk, hol vagyunk, és most nincs is kedvem filózni rajta – vétóztam meg az ötletét. Tipikus Ruben-féle gyakorlatiasság. A visszarepülő kulacs fejbe talált.

– Bocs – mondta, és megvonta a vállát. Ha nem éreztem volna kifacsarva magamat a futástól, és rendesen láttam volna a félhomályban, kiprovokáltam volna egy verekedést. Bárcsak...

– Jól jönne Peter Kenn sárga szeme, mi?

Na, ez ijesztő volt.

– Felmászom egy fára, és lefekszem aludni – jelentettem ki.

Az erdőkben mindig ágakhoz kötözve aludtunk. Minél magasabbra másztunk egy fán, annál kisebb esélye volt, hogy az álmunkban felénk vetődő sápadtak meglátnak minket. Katonák éjszakáztak így a régmúlt időkben, de ők legtöbbször nem arra vártak, hogy az ellenségeik sértetlenül elvonuljanak alattuk.

A köztes erdőkben alacsonyabbak voltak a fák, mint a hegyi zöld erdőkben. Azt mondják, a Vörös erdő fái nem nőttek tovább a régmúlt idők óta.

– Nincs valami dugi kajád? – kérdezte Ruben. – Farkaséhes vagyok.

Nagyot sóhajtottam. Ruben folyton éhes volt, de amíg kajált, addig legalább nem dumált. Azzal a nyúllal mindketten jól lakhatunk volna. Előhalásztam a táskámból egy fonnyadt almát és egy kis darab szárított madárhúst. Feltápázkodtam, és kezébe nyomtam a szegényes vacsoráját.

– Kösz! – Már tele szájjal válaszolt.

Feltámadt a szél, így máris problémásabb lesz az éjszakázás. Magas fát kerestem, vaskos, kényelmesnek tűnő főágakkal. Ruben

segített, összefutott a nyál a számban az alma roppanó hangjára. Elhatároztam, hogyha bevackolódtam egy vastag ágra, akkor én is elmajszolok egyet.

– Mit nem adnék, ha az ágyamban aludhatnék – sóhajtotta.

Elmosolyodtam.

– Majd alszol ágyban eleget, ha megérkeztünk. Remélhetőleg sok lánnyal az oldaladon.

Ruben felnevetett.

– Én csak egy *különleges* lányra vágyom.

Fogadni merтем volna, hogy ez számít majd legkevésbé, ha életünkben először megismerkedünk korunkbeli lányokkal, de inkább annyiban hagytam a dolgot.

– Bizony, különlegesnek kell lennie. Nem egyszerű elviselni a végtelen dumatengert, ami kiömlik a szádon.

Ruben ezekre már nem is szólt, hozzászólt a piszkálódáshoz.

– Szerinted bírni fogják a kolónia falai? – kérdezte.

Eszembe jutott a sápadtak végeláthatatlan tömege. A hömpölygő áradat, mely ellepte a hegység mögött húzódó erdőseget.

Végigsimítottam egy ígéretesnek tűnő fa kérgén. Elég érdes volt ahhoz, hogy az ujjvégeimmel bele tudjak kapaszkodni. Azt hiszem, ez lesz a megfelelő alvóhely mára.

– Figyelmeztetnünk kell a kolóniát, hogy felkészülhessenek – válaszoltam. – De... a falaknak elég erősnek kell lenniük a horda ellen. Muszáj.

Különben mit sem ér az út.

Semmi reakció.

– A rohadt életbe! – suttozta. Az alma koppanva hullott a földre.

Én is megláttam őket: a holdfény visszaverődött fehér bőrük-ről. Napokig semmi, aztán egy este alatt másodjára bukkantak fel.

Új rekordot döntöttünk. Elsőre hatot számláltam meg, de újabb és újabb derengő hóféhérkék jelentek meg a fák között. Többségük férfi egyed volt, és nem az éhező, legyengült fajtából, ráadásul a női egyedek is megtermettebbeknek tűntek az átlagnál. Utóbbiakkal mindig is könnyebb volt elbánni, de nem egy felmenőm a fél szemével fizetett, amiért alábecsülte őket. Ez a helyzet sokkal szarabbul festett, mint az előbbi. Rohadt nagy bajban voltunk!

– A fára? – kérdezte halkan Ruben, és már az íjat hámozta le a válláról.

– Kizárt – szúrtem fogam között a választ. A félelem a bőröm alá kúszott. – Már megláttak, és túl sokan vannak.

– Találkozó?

– Legkésőbb délben, Chester Creek mellett.

Délután ezt a városkát sejtettük legközelebb hozzánk. Még nem távolodhattunk el tőle túlságosan.

A biztonság kedvéért mindig megbeszéltünk egy találkozási helyet és időt. Az idő csak jelképes volt, kimondatlanul is tudtuk, hogy egyikünk sem menne tovább a másik nélkül. Azóta csináltuk ezt, hogy egyszer elveszítettük egymást egy sápadttámadás során, és napokba telt, mire ráleltem az addigra teljesen idegroncs Rubenre.

Én is levettem az íjat a hátamról. Ruben, a kis túlbuzgó, még elhappolja a többségét előlem.

– Nesze, itt a fegyverem. – Felé nyújtottam a pisztolyomat. – Jobban lövök íjjal, mint te.

– Van kardom. – Elbizakodottan mosolygott, de én nem vigyorgtam. Végül elvette a fegyvert. Felajzottam az íjat, és célra tartottam.

– Kész vagy? – kérdeztem. Mindig én aggódtam jobban.

Ruben felröhögött.

– Mint mindig. – Szinte dalolva beszélt. Utáltam, hogy a félelem így jött ki rajta. Mintha megtagadta volna, hogy szembenézzen a lehetséges következményekkel.

– Megdöglötök! – kiáltotta.

Ahogy a dögök megindultak felénk, mindketten lőttünk. Az élen haladó rusnyaság az egyik társával együtt bukott el. A vérünket akarták, ez éppen elég volt, hogy ne gondolkodjak. Csak lőttem, amíg levegőt nem markoltam nyilak helyett. Az íjammal lendületből fejbe vágtam a legelső, amelyik beért. A sikoltása elcsuklott, és élettelen teste elterült a földön. Ruben már a katanájával kaszabolta őket, elugorva a karmos kezek elől. Előrántottam a kardomat, és belehasítottam az érkező tömegbe. Sokan voltak. Hamar meghaltak.

– Hééé! Erre! – üvöltötte Ruben, és a mocskos pengéjű kardját lengette, hogy felhívja magára az újonnan érkezők figyelmét. Már megint csalit játszott: futtában hangosan kurjongatott, hogy a többségük őt válassza. Nem tudtam megszólalni, nem tudtam megakadályozni, hogy ilyen baromságot csináljon. Próbáltam tartani magam a körülöttem tolongó dögök ellen, miközben az öcsém hangját elnyelte az erdő.

Amikor azt hittem, hogy az utolsó is elintéztem, mindig újabbak jöttek.

Megelégettem az ácsorgást, és rohanni kezdtem előlük, ahogy a lábam bírta. Szalamoztam a fák között, kiálló gyökereket ugrottam át, és néha hátralestem. Legalább hárman követtek, kettő pedig balról közelített. Be akartak keríteni. Nem sokkal előttem, valami sík felületről holdfény verődött vissza. Egy aszfaltút volt.

Vajon milyen messze lehettem Chester Creektől? Az a város vagy elhagyatott, vagy hemzseg a sápadtaktól. A táskám túl nehéz volt, ledobtam a földre. Majd megtalálom, ha kinyírtam az összes dögöt.

Jobbra futottam az úton. Egy karmos kéz éppen csak elvétette az arcomat. Megpördültem, kettéhasítottam a sápadt fejét, és szembe fordultam az üldözőimmel.

Pippa Kenn

AZ ÁLMOM PISZTOLYLÖVÉSEKTŐL és sápadtak torz, követelőző sikolyaitól visszhangzott. Néhány ködös pillanatra felriadtam, majd a fal felé fordultam, hogy megpróbáljak visszaaludni. A röhögésbe átátsapó szitkozódás azonban új volt. Kinyitottam a szemem, dermedten hallgatóztam. *Ugye nem képzelődöm, ugye nem?* Amikor újra meghallottam az emberi beszédet, kipattantam az ágyból, és lerothantam a teraszra. A lendülettől nekimentem a korlátnak, és csak a csodás egyensúlyérzésemnek köszönhettem, hogy nem zuhantam két emeletet.

Nem akartam hinni a szememnek. A tisztáson legalább annyi szörnyeteg tobzódott, mint *aznap*.

Egy fél fejjel fölējük magasodó fiú körül rajzottak, aki lenyűgöző táncot járt a kardjával. Mozdulatai gyorsak és pontosak voltak, a penge pedig olyan éles, hogy kettészelt fejek és porba hulló, levágott karok maradtak suhintásai nyomán. A fiú nevetésétől könnyek gyűltek a szemembe. *Egy ember! Egy igazi, élő, hús-vér ember!*

Megbotlott egy holttestben, amit az egyik szörny kihasznált, és rávetette magát. Nevetése üvöltésbe csapott át. A sebesült sápadtak még dühösebben, egymáson áttaposva kaptak utána. A fiú imbolygott, tánca üteme megtört, vágásai egyre erőtlenebbekké váltak. Két sápadt a hátára ugrott és leteperte.

Ne, ne, ne! Ha a földre kerülsz, meghalsz! Izmaim végre működésbe léptek. Kirántottam a fegyvertartóból a vészhelyzetekre tartogatott hangtompítós puskát és néhány tartaléktárat, majd magabiztosan felugrottam a korlátra. Céloztam és lőttem. Először a fiúba kapaszkodó sápadtat szedtem le, majd sorjában a többit. Mielőtt felocsúdhattak volna, meghaltak.

A fiú megmozdult a halottak alatt. Nehézkesen kimászott a testek alól, majd pár méter után összerogyott.

Már csak egy sápadt volt talpon. Sebesen átszelte a tisztást; koszos teste tompán ragyogott a holdfényben. Péntek volt az. A sápadtak mindig is jobban szerettek együtt lenni, mint egyedül. Segíteni akart a társainak? Vagy bosszút állni miattuk? Elengedtem a ravaszt, és lejjebb eresztettem a puskát.

Mi a harmadik szabály, Pippa?

Péntek egyre közelebb ért.

Halljam, Pippa, mi a harmadik szabály?

Az emberi élet mindennél fontosabb.

Összeszorítottam a fogamat, célra tartottam, és meghúztam a ravaszt. Péntek elvágódott. A lövés szíven találta. A lábamnak támasztottam a puskát. A csípős lőporszagtól könnyek gyűltek a szemembe. Péntek ugyanolyan halott volt, mint a többiek.

A hold felhők mögé rejtőzött, mintha legnagyobb csodálójának elvesztését gyászolná. Ahogy átvágtam a sötétbe borult tisztáson, harag, félelem, kíváncsiság és öröm örvénylett bennem.

A fiú nyöszörgött, szeme ide-oda járt szemhéja alatt. A pisztolyomat visszatettem a sebtében magamra csatolt tokba, és leguggoltam mellé. Arcát és haját por lepte, fekete pólóját izzadság, vér és a

sápadtak rozsdavörös testnedve itatta át. Nem lehetett sokkal idősebb nálam. Válla széles volt, izmos karját megszámlálhatatlanul sok heg és friss sápadtmarás borította. Mielőbb ellátom a sebeit, annál halványabb nyomuk marad.

Óvatosan kivettem a kezéből a kardot, az övéből pedig a kését, nehogy valamelyikünket megsebesítse velük. Összeszedtem minden bátorságomat, habozva kinyújtottam a mutatóujjamat, és végigmítottam a homlokán. Összerezcent, majd villámgyorsan megragadta a kezemet, és úgy megszorította, hogy feljajdultam. A hangra kinyitotta a szemét, és bizonytalanul felült. Hunyorogva rám meredt, és olyan arcot vágott, mintha nem hinné el, amit lát.

– Gage? – kérdezte, és lazított a szorításán, mire elrántottam a kezemet.

– Css!

Sápadtak után kutatva körbenéztem a sötét tisztáson.

– Francba, de megijesztettél! Szereztél éjjellátó szemüveget? Szomjas vagyok.

Beleborzongtam a hangjába. Ki voltam éhezve igazi emberi szavakra, melyeket a szemem láttára formál egy igazi emberi száj.

– Hogy hívnak? És ki az a Gage? – kérdeztem tőle, olyan halkán, ahogy csak tudtam.

– Bassza meg... Te nem... – Az övéhez nyúlt, ahonnan elkoboztam a kést. A biztonság kedvéért helyette is megmarkoltam a fegyverét. A fanyelet az enyémnél nagyobb kéz koptatta ki.

– Segíteni szeretnék – suttogtam. A fiú felém nyúlt. Könnyedén kitértem előle.

– Csak... csak képzelek, igaz? – hebegte.

Ezt én is kérdezhettem volna. Mi van, ha felébredek, és kiderül, hogy a szép hangú, karddal táncoló magas fiú csak álom volt?

Mi van, ha meg akar ölni? Ne bízz az idegekben!

– Biztonságos helyre viszlek – mondtam neki habozva. – De nem tudom, hogy bízhatok-e benned.

– És honnan tudhatnám, hogy *én* bízhatok-e tebenned? – Hangja rekedtes volt, mint amikor az embernek kiszárad a szája. – Te lány vagy. Hallom a hangodból. Én pedig úriember vagyok. Az úriemberek meg nem bántanak lányokat. Bárhová követlek, ha van vized. Bármit... bármit megtennék néhány kortyért.

A számba haraptam. Az elsődleges szempont, hogy vigyáznom kell a saját épségemre.

Ha nem látod meg a fiút, akkor talán lemászol, hogy a szörnyek végre átkísérjenek apádhoz és anyádhoz!

Hallgass!

A fiú ültében oldalra dőlt, mintha képtelen lenne megtartani magát. Eldobtam a kést, és előreugrottam, hogy támasztékot nyújtsak neki. Sok kilónyi élő, meleg hús csapódott nekem; megrémültem, hogy beüti magát, vagy ez csak csel, és mindjárt szorult helyzetben találok magam. Vártam, de ő meg sem mozdult. Arcomat forró lélegzete csiklandozta, tarkóm lúdbőrzött.

– Lábra tudsz állni? – kérdeztem, mire összerezett, és újra kiegyenesedett. – Nem tudlak felcipelni a házba.

Persze a lift is pont most romlott el.

– Rohadtul fáj a lábam – nyöszörögte, és a jobb bokájához nyúlt. Óvatosan felhúztam csupafolt nadrágja szélét. Mély seb tátongott alatta. – Nem hinném, hogy tudnék... fára mászni.

Elmosolyodtam. *Miről beszél?*

– Nem kell fára másznod, de a kötélletrán sem lesz egyszerű – mormogtam. – Gyere, támaszkodj rám! De... csak hogy tudd, az apám figyel minket. Mifelénk nem szokás megbízni az idegekben.

Kését a nadrágomba tűztem, ügyelve rá, hogy azonnal a kezemben lehessen, ha szükséges. Karja alá bújtam, és elkezdtem felfelé húzni. Javára legyen írva, hogy az ép lábával segített, de tényleg olyan nehéz volt, mint amilyennek látszott. A ház felé irányítottam, és elindultunk.

– Hogy hívnak? – próbálkoztam megint, fittyet hányva a legfontosabb szabályra. Tudnom *kell*t a nevét.

– Ruben vagyok.

Ruben! Régen vert ilyen gyorsan a szívem, Ruben! A fiú kímélte sebesült lábát, de arca így is eltorzult a fájdalomtól. A tisztást figyelte, de nem hinném, hogy bármit is felfogott volna belőle. *Hú, de nehéz vagy!* Térdem már másodjára rogyant meg Ruben súlya alatt.

– Csak pár nap az egész, és továbbmegyünk. – Fogai összekoccantak. – Meg kell keresnem a bátyámat.

Tehát úton vannak. Hová tartanak? Honnan jöttek?

Leizzadtam, mire elértük a kötélhágcsót.

– Ruben, ha ezen a létrán felmászol, biztonságban leszel.

Kezét a kötéltre tettem, és a könyökénél fogva tolni kezdtem felfelé. Kitapogatta a fokokat, és felém fordult.

– Menni fog... Mondd, hogy van fent víz!

– Van fent víz.

Egyszer állt meg pihenni, de akkor azt hittem, hogy le fog zuhanni. Tudom, milyen a sápadtmarás, én is átéltem, és láttam apát is küszködni vele. Hétéves lehettem. Később mesélte el, hogy három sápadt ütött rajta. A nyakán, arcán és a fején érték a legmélyebb karmolások. Egy különleges gyógynövény felgyorsította a gyógyulást, de még így is egy hétig lázas volt. Közben folyamatosan a halott testvéréhez, Peterhöz beszélt. A bocsánatáért könyörgött, és sírt.

Azokban a napokban életemben először rettegtem attól, hogy egyedül maradok. Soha nem nőtt vissza a haja a sápadtkarmolás helyén, ami mindig arra emlékeztetett, hogy apa nem legyőzhetetlen. Senki sem az.

Ruben éles csattanással átesett a korláton. Gyorsan felmásztam, és a teraszra ugrottam. Kiterült a hűvös padlón, és sebesült vállát szorongatta. Berohantam a házba, és egy vastag pokrócot terítettem az egyik díványra, ahová majd lefektetem Rubent. Összeszedtem a sebtisztításhoz szükséges holmikat, a konyhában a hónom alá szorítottam egy horpadt fémdobozt, melyben az éppen szükséges gyógyleveleket tartottam.

Ruben ott feküdt, ahol hagytam. Mellékuporodtam, a késemmel belevágtam az amúgy is rongyos pólójába, majd letéptem róla. A textil szakadására összerezzent, és kinyitotta a szemét.

– Hoztam vizet – mondtam elfúló hangon.

Képtelen voltam levenni a szememet a fehérré fakult sápadtmarás-hegek szabdalta mellkasáról. A lábam hátulján végigfutó heg lehetővékony volt, és csak akkor látszódott, ha a napfény jó szögbe esett rá, de az övéi csúnyán és vastagon gyógyultak be. Rengeteg harc és még több fájdalom emléke véste magát a bőrébe.

Ruben friss sérülései véreztek.

– Víz... – motyogta.

Megtámasztottam a fejét, és odanyújtottam a flaskát a szájához. Mohón kiitta az egészet, majd visszahanyatlott a padlóra.

Nekiláttam a sebek kitisztításának. Levettem a cipőjét, de nem bírtam rávenni magam, hogy megszabadítsam a nadrágjától is, így csak felvágtam a nadrágszárat, és úgy mostam ki a legmélyebb sebet.

Ruben szeme nyitva volt, és hol engem, hol pedig az eget nézte. A sebek körül szinte égetett a bőre. Be fog lázasodni.

– Ez nagyon fájni fog! – mondtam. Ruben motyogott valamit.
– Érted?

Nem akartam, hogy megtámadjon.

– Értem. – Vett néhány nagy lélegzetet. – Mehet.

Ruben ordítózza szitkozódott, amikor a leveleket belenyomtam a sebekbe. A káromkodások felét még sohasem hallottam korábban. Próbáltam csitítgatni, néha szünetet tartottam. Sietve tiszta gézbe kötöttem minden sérülését. Izma ellazult a megkönnyebbüléstől. Ruben engem figyelt.

– Holnap, legkésőbb délben, Chester Creekben kell lennem – mormogta halkán. – Ha nem látomás vagy, fel kell ébresztened! Már nincsenek emberek idekint. Csak ott... Még nem vagyunk ott...

Csak hol? Csak hol? Hol vannak még emberek?

Kérdések helyett lemostam róla a port, a vért és az izzadságot, majd felhúztam a földről, és betámogattam a díványhoz. Félrerúgtam az útban lévő kisasztalt, és lefektettem Rubent az előkészített helyére. Megragadta a karomat, és tágra nyílt szemmel próbált meglátni a sötétben.

– Kérlek!

Gyengéden a párnára nyomtam a fejét, majd betakartam.

– Most pihenj! – suttoztam.

Nem engedte el a karomat. Tenyere cserzett és izzadt volt, de egyben megnyugtatóan meleg és erős is. Majdnem elfelejtettem, milyen az emberi érintés.

Egy szemhunyasnyit sem aludtam azon az éjszakán.

•

Ruben Mack

SÖTÉTSÉG KAVARGOTT KÖRÜLÖTTEM. Képtelen voltam megmozdulni, a takaróm lehetetlenül súlyosnak tűnt, odapréselt a matrachoz. Gage jutott eszembe. Megpróbáltam az oldalamba gördülni, de nem sikerült. Nem tudtam parancsolni az izmaimnak.

A fájdalom enyhült, mióta a lány bekötözte a sebeket. Érintése könnyű és légies, mégis magabiztos volt. Élő szoborként ült mellettem. Bőre puha volt, vére ritmikusan pulzált a tenyerem alatt. Nem engedhettem el őt, akkor talán eltűnne.

Szabad kezemmel a késem után tapogatóztam. Fal volt mellettem. Sima és függőleges, mint a régmúlt időkben épült házaknak. Hazavágyódtam a hegyekbe, a hús és biztonságos barlangba. Megragadtam a takarót, de képtelen voltam megmozdítani.

Féltem elaludni, pedig a szememet egyre nehezebben tartottam nyitva. Rettegtem, hogy nem fogok időben felkelni. Akkor Gage nélkülem megy tovább... Gage sosem menne tovább nélkülem... Együtt kell maradnunk...

A láz. Melegem volt, mégis dideregtem. Ilyenkor mindig elveszítem az időérzékemet.

Túl sok sápadt volt körülöttem. Üvöltöttem, azt hittem, végem van. Éreztem a súlyukat, a bőrömben mélyedő karmukat. Aztán elbuktak, mintha egy láthatatlan erő leterítette volna őket. A hullák rám hanyatlottak, kiszorították a tüdőmből a levegőt. Legyengültem, a fájdalom már dolgozott bennem.

A következő pillanatban már mellettem guggolt. Egy szívós, mégis törékeny alak.

Leragadt a szemem. A tikkasztó sötétség tovább örvénylett.

Féltem. Tetvesül féltem.